

אָזכרו של יריב אער זיין

יריב אער

זיין

אשר יריב

(ליום השלושים לסטירתו)

שלושים יום לאחר סטירתו קשה
עדיין לספור לאשר יריב, קשה
לראותו כמת. בשבילנו, ידידי הי'
קרובים, הוא היה לא רק סמל של
מסירות ללא גבול למשפחתו ושל
ידידות אמת לחבריו. ראינו בו
נציג של דור יהודים ממזרח אירו-

פה, אשר בעקבות מלחמת העולם
השניה נעקרו מבתם, התגלגלו ל'
מחנות עבודה בבריה"מ ומשם
הגיעו לתחנתם האחרונה בישראל.
בתום המלחמה חזר אשר לפולין
לחפש את שרידי משפחתו, משב

עבר לאיטליה ועסק בעליה ב' ובהברחת עולים לישראל. בהגיע תורו לעלות ארצה ראה בטיסול בקליטת העולים המשך לעיסוקו הקודם. לאחר מכן עבר למשרד הבטחון ובשנת 1966 נשלח על ידי משרד החוץ לשגרירות ישראל ב' לונדון.

אם מאורעות חייו משקפים, חי דור, אופיו מסמל את הטוב והנעלה באדם וביהודי.

למראית עין היה קר מזג, אולם למעשה כיסה על לב חם ורגיש. היא היה צנוע והסתפק במועט, אילם היה בעל כבוד וגאוה לאו מית. זכור לי סיפורו, כיצד חגג את יום הכיפורים במחנה העבודה

בבריה"מ. על אף איומי הממונים
על המחנה, ליכד את הקודים עד
שהכריזו על יום זה כעל יום צום
ותפידה.

היה בעל לב רחב וגדיב, מוכן
לתת משלו ללא חשבון, אולם חס
על כל פרוטה מכספי הציבור. היה
איש שיקול הדעת ויחד עם זאת
איש המעשה. ברח מהכבוד, אולם
ראה עצמו כאיש השליחות ורגש
אחריות דחף אותו לעסקנות ציבור
רית שהגיעה לשיא בהיותו חבר
הנהלת עיריית בתים.

אשר היה אדם רציני, לא זרה
חיוכים לריק, אולם חיוכיו יצאו
מן הלב ונכנסו אל הלב. היה סמל

חיוכים לריק, אולם חיוכיו יצאו
מן הלב ונכנסו אל הלב. היה סמל
היושר והמוסר, איש שהאמת נר
לרגליו, והיה מוכן ללחום למען
האמת והצדק ונגד כל עוול.
כל מכריו וידידיו ראו בו חבר,
יועץ ומדריך. במה ננחם את מש-
פחתו, וגם לנו אין נחומים.
